

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Προσφέρουμε και σήμερα μιὰ ανέκδοτη πάλι σελίδα, του λησμονημένου ποιητού και λογοτέχνη Κ. Ίεροκλή. Είπε γραμμένη στο "Χαρμικό" ίδιου των λογίων του παραθνήντος αιώνας...

«Γνωρίζετε τὰ γραφικά βουνά και τὰ όρώαια τοπεία της Βάρης; Τήν Βούλα, τόν Ντούσι, τή Λομβάρδα, τὰ Λαφανά, τὰ Μελίσσια, τὰ Μεγάλα Πεύκα, τὰ Μανδριά, τὰ Χαλασμένα Σπίτια, τήν Βουλαγιμένη, τόν Καβούρι;»

«Εκει θνήγος και κλαυθμός και όδυμμός τρυγόνων και περδίκων και λυπηρότατες όίμαγές όρνύγων και έντρομος φυγή της αύτου τετραποδότητος, τού ότοπαίσιου λαγουόυ.

«Ω έλαφρόν τέκνον των άνέμου μελισσοοργέ, ώ ίσώτιμε και ισόμυαλε, αλλά παραδοξοκέφαλε και κεραμιδόχρωμε και φουστανελλοφόρε θαλασπετεινέ, και σύ, συκοφαίε, άκóρεστε των σίκων έξολοθρευτά, που πρώϊ, πού πρώϊ και άλειτουργήτος έπιτίθεισαι κατά τού γλυκού καρπού της Εύας, έφθασε η τιμωρία σας.

«Εδικάσθητε και κανδικάσθητε έν όνόματι τού στομάχου και τού ρομαντισμού, ύπο τού δικαστηρίου των έν 'Αθήναις κυνηγών!

«Ένα όλόκληρο έτος σας έπροστάτησεν η δικαιοκρινή άστυνομία, αλλά τώρα ό πέλεκυς της μαγειρικής δικαιοσύνης έπιζέμεται κατά της κούφου κεφαλης σας.

***

«Ελαφρός φυσά βορριάς. Είπε ό άνεμος που διαλέγουσ τὰ τρυγόνια, για νὰ κατέλθουνε. Ταξιδεύουν ύπό τόν φώς της σελήνης, η τών άστρων. Γνωρίζουν που πηγαίνουν, έχουν δρόμους ώρισμένους και μόνον κάθε δεκα χρόνια είπε δυνατόν να τροποποιηθή λίγο τόν πρόγραμμα των.

Πηγαίνουν στην 'Αφρικήν, δια νὰ διαχειμιάσων έν μέσω της γλυκαίας φύσεως όπως ήλθαν τόν 'Απρίλιον, δια νὰ διασκορπισθών καθ' όλην τήν Εύρώπην, χάριν τού εύκράτου έαρος και τού μετριού θέρους.

Τόν κράτος των τρυγόνων, βλέπετε, δέν έχει δρια και δέν περιπάται ύπό ζητημάτων μεθοριαζών!.

Οϊ αύτοι νόμοι και κανόνες ισχύουσι και δια τὰ όπούκια. Η πέρδικες γεννώνται, ζώσιν και θνήσκουσι σά βουνά της 'Ατικης.

***

«Η τρυγόν ενε η βασιλις τού κυνηγιού. Και δια τήν ύπό των ποιητών κληροδοτηθείσασ εν αυτήν συμπάθειαν και δια τήν ευγενή της ευσσαρζιαν και δια τήν επιτηδειότητα που άπατείται να κυνηγηθή.

«Η όρνις ενε δευτερευούσα. Η μεγάλη κυρία της τιμής, λόγω χάριν, μικρότερα, παχυτέρα, ευχμιατέρα, άληθής όδαλίσκη, άλλ' άνευ ποιήσεως και άνευ ίδανικώς διότι μήτε τας μεγάλας πτήσεις της τρυγόνος έχει, μήτε επί των δένδρων κάθετα, αλλά κρύπτεται ύπό τους θάμνους.

Είπε όμως η ευτυχία των άτμηθών κυνηγών, ώς εύκολος.

***

Είπε ανάγκη να κάμω ιδιαίτερον λόγον και περι σου, ένδοξος φυλή των κεφαλάδων, ητις η παρηγορία των ήμασθών κυνηγών και των πονηρών ήμερών της λειψοπηγίας. Δέν είςείρω γιατι σάς συγχέω, ώ κεφαλάδες, με τους τμηματάρχας των 'Ελληνικών 'Υπουργείων, αλλά είμαι βέβαιος ότι, άν ελθετε ήρωμένοι, δια είσθε τουλάχιστον μητροπολίται του περσιού ποιμνίου, διότι φέρετε έμφυτον τήν μίτραν επί κεφαλής και διότι, καιττοι μικροί τόν δέμας, έχετε ύφος μεγιστάνων.

***

«Όλοι αύτοι οϊ μικροί όδοιπόροι του στερεώματος ζητούν μικρόν φιλοξενίαν επί της αξένου γης. Κατά τόν όρθρον παύουσι τήν πτήσιν και άναπαύονται επί των κλάδων, επί των πετρών, ύπό τους βάτους, επί της χλόης. Τότε άρχίζουν τήν ούράνιον εκείνην γλώσσαν, η οποία ύμνείται στους άνατολικούς μύθους, ώς τόν άριστοτέχηνα ήτις εύλογείται της φύσεως. Αϊ τρυγόνες συνεννοούσιναι δια στεναγμών, η φωνή των όρνύγων λέγουσιν ότι μοιάζει τους γέλωτας χιλιάδων βρεφών και οϊ μελισσοοργοι κυμαλίζουν ιπτάμενοι τόνους καθαρούς, λαροτάτους.

«Ημεις δε οϊ κάτοικοι και ιδιοκτίηται της γης, άκóρεστοι άπολαύσεως, άφού θανατώσασ την θεσκεσιαν ταύτην μουσικήν, έφθεώ ως χαράξει η άγή, πέρνομεν τόν όπλον ανά χειρας, και ζητουμεν νεάν ήδονήν, τόν φόνον των άτυχών τούτων τραγουδιστών.

***

Οϊ άστέρες δέν σβησθήκαν άκόμα στον σθρανό, τὰ δένδρα διατηρούν άκόμα τήν φαντασιώδη ύψη των, ακούονται «σφύραι» των όπλων ένεργόμενα και ό θόρυβος των γεμιζομένων όπλων. 'Υπό τας έλαίας και τὰ πεύκα φαίνονται έν συνωμοτική άκίνησι σκιαί τινές, άλλα φαίνονται βαδίζουσαι με μεγάλα βήματα κατά διευθύνσεις διαφόρους.

Είπε οϊ κυνηγοί, εκαστος κατά τήν ίδιαν έμπνευσιν, παρασκευάζόμενος να τέρψη τήν ψυχή του.

«Εδοκιμάσατε τας συγκινήσεις άληθούς μάχης; «Ω θεέ μου,

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΗ ΝΕΙΟΤΗ

Της Comtesse de Noailles

Κι' όμως μιὰ μέρα θά οέ γάσω, ώ νεότη αγαπημένη, Τόν έρωτα ούτ' χρέια σου κρατώτας θά διαβείς, Τά δάκρυά μου και τις φωνές δέ θά τις σπληαγιοτείς, Θά φύγεις και πιά τίποτε από οέ δέ θά μοι μένει.

Με χείλη που παντοτεινά θάχει χαθεί η γοά Τόσο γοερά ξεφωνητά άπ' τή στήν μου θά βγάλω Πού ό θάνατος να μ' άγροικάει μην ειλυπορότας άλλο θά μοι κοιμίσει τήν άπαρηγόρη καρδιά.

Φτωχέ θλιμμένε μου έρωτα, δε να μπροσέω ένώ Όσον με τόση ακρόατην όρημ' σ' έχω αγαπήσει Τά βήματά μου να τὰ σύρω άκόμη στον μικρό Λόζμο, καιρό τὰ πόδια σου που δέ θάγουν πατήσι

Να βλέπω οϊ νύχτες νάχορται, τού 'Απρίλη οϊ γαλανές Οϊ χαροπές μοσιταίνικες αυγές, οϊ χιονούς μήρες Πάνω στη θάλασσα οϊ βροχείς από τὰ μύρα έσπέρες, Λέως οέκ ν' άκούω τις όλο πάθος μουσικές.

Νειότη γλυκαία μιὰ μέρα διαν πετάξεις από μένα, Έσύ, ό σκοπός σου ό ξένοστος, τόν γέλιο σου, ό θυμός, Τά μάτια σου τὰ λαμπερά άπ' τόν πόθο, οϊ τὰ καθμός Ι'ά όσουσ δέν αγαπήσανε παρα μοιάζα έσένα!

Μετάφρ. Κ. Παράσχου

Ο ΑΜΠΟΥ ΜΠΕΝ ΑΝΤΕΜ

Του Leigh Hunt

«Ο 'Αμπού Μπέν 'Αντεμ (ό θεός να του πληθύνη τήν φυλή!) είδ' ένα όνειρο καλό και ζωηρό πολύ, κ' έξύπνηος τήν νύχτα άογά-άπ' τόν παραυράκι τήν κάμαρά του φρόνιζε λαμπαρό τόν φεγγαράκι και μέσ' στο γός τού φεγγαριού, που και τ' άκόμα τ' όμορφαινε με φρεσινά ούδων και κούων χρώμα, είδε ένα άγγελιο λευκό να στέκεται, να γράφη ο' ένα βιβλίο όλόχορσο, δεμένο με χρυσόφι.

«Επήρσ θύροφος ό 'Αμπού στην όμορφιά εκείνη κ' έρώτηος τόν άγγελο: «Τι γράφεις;» με γαλήνη' ό άποσταλμένος τού θεού σήκωσε τόν κεφαλί και με φωνή, που ό 'Αμπού δέν είχε άκούσει άλλη γλυκύτερη, τού άπάντηος: «Τα όνόματα εκείνων που αγαπούνε τόν θεό». «Θά γράψης τόν δικό μου;» είπε ό 'Αμπού κ' αισθηθήρκε μιάν ευοδία χούδον στο «έγε» που τ' άπάντηος τ' άγγελικό τόν στόμα, και πώ δειλός και ταπεινός, με γελαστός άκόμα, τού λέγει: «Σε παρακαλώ γράψε και τόν δικό μου κ' εκτίμος που τόν άνθρωπο σαν άδελφό αγαπούνε και τήν αγαπ' οπατάται, έδώ κ' έχει σκορπύνε' τόν άνθρωπο αγαπού κ' έγώ ώσόν τόν έαυτό μου».

Τόν έγραψε κ' έγράθηκ. Τήν άλλη νύχτα πάλι ό άγγελιος έφάνηκε με δόξα πεύ μεγάλη και στο βιβλίο τούδειξε όσοι ήτανε γραμμένοι πός τους εύλόγησε ό θεός και θάνε εύλογημένοι. Καί τ' όνόμα τόν ό 'Αμπού με γράμματα μεγάλα τώδε γραμμένο εμπρός-εμπρός και πρώτο άπ' όλα τ' άλλα.

('Από τόν 'Αγγλικόν)

Μετάφρ. Δ. Στάν

πόσον όλιγον διαφέρει τόν φρονεύειν πηνά, από τόν φρονεύειν άνθρώπους!

***

«Η ήμέρα προχωρεί, ό ήλιος ανατέλει, άν και εις τας κοιλάδας μαυρίζουν άκόμη αϊ σκiai.

«Ο ήλιος ήσυχούται, ό ιδρώς ρέει από τού μετώπου των, αλλά οϊ πόδες των είπε έλαφροί όπως τὰ πτερά των πτηνών, τὰ όποια καταδιώκουν.

Χωρίς να τόν έννοοσιν άνεβαίνουν στις ψηλότερες κορυφές. Η θάλασσα κάτω, η φύσις, αϊ κοιλάδες. Ένα πλοιάριο σχίζει τήν κυανή εκκασι με χάρι. Ουτε τόν προσέχουν όμοσ καθόλου... Κυνηγούν! Πυροβολούν! Φονεύουν! Ο ήλιος μισοβρανεϊ. Ο κυνηγός άποφρασίζει να έπιστρέψη. Έπτα τρυγόνια που σεάζουν λιλος, άρνίζουν επί της πυράς...

***

Τι άλλο θέλετε άκόμη;

«Η συνέχεια παραδίδεται προς περιγραφήν εις τους κυρίους... μαγεϊρους!» Κ. Ίεροκλής